

Refleksjonsbrev for Mars

VENUS

På bakgrunn av observasjoner valgte vi i februar å lukke kapittelet om Bukkene Bruse, og introduserte et helt nytt prosjekt og en ny prosjektittel:

Dette er en tittel vi har valgt på et refleksjonsmøte fordi vi ser at barna får stor glede og interesse av at rommene våre er i endring, og at nye lekemiljøer tar form. De samme lekebilene kan få et helt nytt liv bare ved å få en ny plassering i rommet, og dette er noe vi har lyst til å utforske sammen med barna. Hva skjer når de får være med å sette sitt preg på avdelingens utseende? Hva er det de leker mest med? Hva kan vi tilføre eller ta bort for å inspirere til videreutvikling av leken? Kan vi bli flinkere til å henge opp barnelagde produkter på vegger og i tak? Og hva gjør det med barna når de kommer til barnehagen og blir møtt av et rom fylt med egne kunstverk? Vi har alltid hatt et ønske om at miljøene skal være i stadig endring, men har funnet det utfordrende å fokusere på det fysiske miljøet samtidig som vi har jobbet med prosjektet om Bukken Bruse. Målet med å velge denne tittelen er å få satt utformingen av rommene på dagsordenen og å skape inspirerende lekemiljøer som bidrar til inkludering, utforskning og sanseopplevelser. For å få til dette ønsker vi å ha et fokus på rommet som den tredje pedagog, og hva det gjør med barnegruppen. Hva innebærer det?

ROMMET SOM DEN TREDJE PEDAGOG

Filosofien om rommet som den tredje pedagog bygges på at vi har tre pedagoger i barnehagens virksomhet; de voksne, barna og det fysiske læringsmiljøet.

Hvordan vi utformer det fysiske miljøet på avdelingen gjenspeiler barnas behov og medvirkning. Hensikten er at rommet i seg selv skal utfordre og stimulere barna etter de ulike behovene de har. Miljøet er stadig i forandring for å opprettholde en standard som fremmer barnas utvikling, lek og læring.

Refleksjonsspørsmål:

- Hvordan forstår vi rommets muligheter med fokus på estetisk virksomhet?
- Hva skal til for at rommet kan være den tredje pedagogen?

Gjennom observasjon ser vi at barnegruppen er glad i nye tilskudd til lekemiljøene, de er engasjerte og har en fin lek og behandler materialene med respekt. Etter hvert som de har blitt kjent med nye lekemiljøer og materialer skjer det noe med leken. Nyhetsverdien er kortvarig og på et tidspunkt går det over fra undring og respektfull behandling til å bli ødeleggende. Nye bøker blir bladd pent i den første uken, men så blir de slengt rundt og ender ofte opp ødelagte. Dette har vi også sett både i butikken vi har laget på rollelekrommet, og i perioden vi hadde kinetisk sand på avdelingen. Hvorfor blir det sånn? Vi snakker om hvordan man skal behandle tingene vi har, men kan vi gjøre andre tiltak for å forhindre ødeleggelse? Hvordan skal vi klare å holde leken spennende? Hvor ofte må vi gjøre om på rommene eller tilføre noe nytt for å beholde nyhetsverdien?

Vi begynner med å tømme prosjektrummet vårt for alt av spor etter Bukkene Bruse og kostymelaging. Hva skal vi fylle rommet med nå? Barna har i en periode vist stor interesse for dinosaurer og biler. Tidligere fantes dette i to ulike rom hvor man ikke hadde muligheten til å leke med disse tingene sammen. Hva skjer om vi samler det på et rom? Og hva om vi i tillegg tilfører noen udefinierbare materialer? Vil de leke med det på en annen måte enn tidligere? Pinner, planter, steiner, tepper, dinosaurer, biler, bilbane, bildekk og en garasje flytter inn!

Hvordan reagerer barna på det nye lekemiljøet?

En av de voksne har klargjort rommet uten barna til stede og stengt døren. Etter hvilestund på ettermiddagen samme dag samler noen av barna seg ved vinduet i døra. De tripper etter å gå inn og spør om de får lov. De får bekreftelse fra en voksen om at det er greit. Barna åpner døra og stormer inn. De er raskt i gang med full lek.

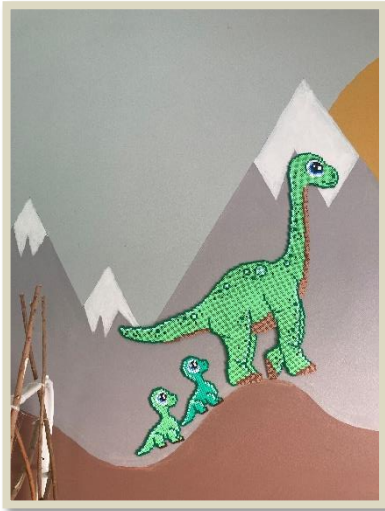
Hvordan jobber vi videre med dette lekemiljøet for å opprettholde barnas interesse?

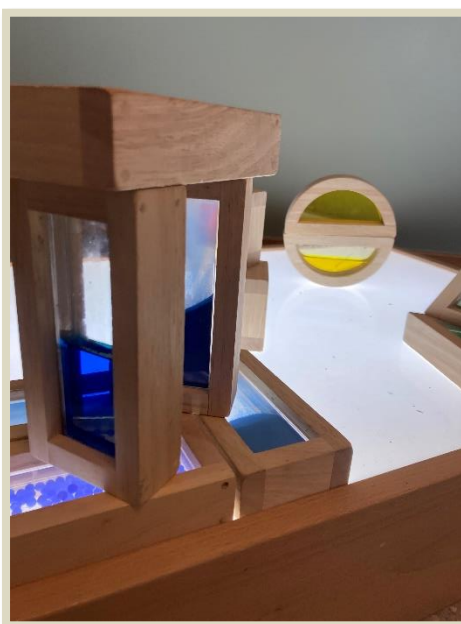
Dinosaurrommet blir fort en favoritt, og det er stort sett alltid aktiv lek der inne. Hvor lenge kan vi holde det gående? Sakte men sikkert tilfører vi litt og litt nytt. En ny dinosaur, et par nye biler, en ny faktabok. Bare dette skaper stor interesse og nytt engasjement i leken.

Dinosaurinteressen vokser for hele barnegruppen. Plutselig er foreldrene også på banen for å bidra til det fysiske rommet. En forelder kommer med en dinosaur-banner fra et bursdagselskap, og en annen med store dinosaurer som de har perlet sammen som familie. Kan vi få flere foreldre inn på banen? Hva kan vi i så fall etterspørre som bidrag til lekemiljøene?

Er det udefinerbare materialer som er enklest for foreldre å bidra med, eller noe konkret og håndfast som det vi nå har fått til dinosaurrommet, samt bidragene til butikken vår?

Vi har observert at med denne barnegruppen er det bedre å tilføre noe udefinerbart til det definerbare, istedenfor omvendt. Med fjorårets barnegruppe hadde vi fokus på udefinerbare materialer, og det var også det vi hadde mest av på avdelingen i august når denne barnegruppen startet. For disse barna, hvor nyhetsverdien er kortvarig, har vi funnet ut at det fungerer best å ha konkrete leker med tilskudd av noe udefinerbart. Hvordan skal vi balansere mengden av de to typene lekemateriell?

Plastelina har nylig blitt veldig interessant igjen, og barna skaper fantasifulle figurer, deilige matretter og selvportretter. I løpet av måneden har vi ikke bare fått plastelina med ny farge, men også plastelina-tilbehør. Hva skjer med kreativiteten om vi tilfører dette definerbare til den udefinerbare plastelinaen? Gir vi rom for videre utforskning av materialet, eller hemmer vi barnets fantasi og kreativ utfoldelse?

Interessen for bordaktiviteter har økt, uavhengig av hvilke typer materialer som er tilgjengelig. Vi opplever at barna liker organiserte aktiviteter hvor de får utforske ulike formingsmaterialer, både alene og sammen med en voksen. Ekstra stas er det når det vi har skapt kan pryde vegger og tak. Nå når det nærmer seg påske har aktivitetene og det fysiske rommet båret preg av det. Klipp og lim, paljetter og fjær i fri flyt. Noen har også begynt å utforske mønster i det de tegner, bygger og perler. I de voksenstyrte aktivitetene får barna allikevel fri utfoldelse til å sette sitt preg på produktet de lager, og selv med likt utgangspunkt blir sluttresultatet veldig forskjellig. Skinner barnas personlighet gjennom i sluttproduktene? Eller bærer de preg av et ønsket resultat fra den voksne? Hvor går grensen her? Kan vi sette i gang formingsaktiviteter hvor målet er å få et konkret produkt, eller skal alt alltid være fri flyt? Vi opplever at barna har stort engasjement rundt det å lage noe håndfast, samtidig som de har muligheten til å bidra i valgene som tas, og at det naturligvis er de selv som skaper produktet.

En blanding av dinosaurer, rollelek og formingsaktiviteter preger hverdagen, men hvor går veien videre? Hva skal vi tilføre miljøene for at leken fortsetter å utvikle seg i positiv retning?